

5662

Φ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

“ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΗΡΥΚΑ,,

ΑΘΗΝΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠ. Α. Κ. ΓΕΡΑΡΔΟΥ, ΓΑΛΑΤΑ—10,093

—
1920

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

“ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΗΡΥΚΑ,,

ΑΘΗΝΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠ. Α. Κ. ΓΕΡΑΡΔΟΥ, ΓΑΛΑΤΑ—10,093

—
1920

SISMANOGLIO

ΕΙΔΗΣΙΣ

Εἰς τὸ παρὸν φυλλάδιον δημοσιεύομεν τὴν ἐπίκρισιν τῶν κατηγοριῶν, τὰς ὁποίας συνέγραψαν ἑπτὰ ἀρχιερεῖς καὶ δύο πρεσβύτεροι κατὰ τῆς κανονικῆς αὐτῶν ἀρχῆς, τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ. Τὴν ἐπίκρισιν ταύτην ἀπέστειλαν εἰς ἡμᾶς ἐξ Ἱερουσαλήμ οἱ ὑπογράφοντες ἐξ ἀρχιμανδρῖται, ἀποτελοῦντες μέρος τῆς ἀγιοταφικῆς ἱεραῆς Συνόδου καὶ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Θεάνθρωπος ὁ κηρύξας τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην, κηρύττουσι κατὰ τοῦ πατριάρχου αὐτῶν νέον πόλεμον ἑννέα κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσι τὸ ἕν ἑννατον τῶν σημαινόντων κληρικῶν ἀγιοταφικῶν, ἐνῶ τὰ ὀκτὼ ἑννατα—ἐβδομήκοντα πέντε ἡγούμενοι καὶ ἀρχιμανδρῖται καὶ ἀρχιδιάκονοι γραπτῶς ἐδήλωσαν πρὸς τὰς Ἐκκλησίας ὅτι ἀποδοκιμάζουσι πᾶσαν ἀνταρσίαν κατὰ τοῦ πατριάρχου τῶν.

Εἰς τὰς κατηγορίας, τὰς ὁποίας ὑπέβαλον παραχόρδως εἰς τὰς Ἐκκλησίας οἱ ἑννέα ἀγιοταφῖται, ἀπαντῶσιν οἱ ἐβδομήκοντα πέντε, τῶν ὁποίων ἐξ εἶναι καὶ μέλη τῆς Συνόδου, καθὼς εἶναι τοιοῦτος καὶ ὁ Μ. ἀρχιδιάκονος κ. Κλεόπας, κληρικὸς εὐπαιδευτος καὶ νομοταγῆς. Ἐλπίζομεν ν' ἀναγνώσωσιν οἱ ὁμογενεῖς

τὴν ἀναίρεσιν τῶν συκοφαντιῶν κατὰ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου, καὶ θὰ μάθωσιν ὅτι οἱ κατηγοροῦντες ἓνα ἄνθρωπον ὡς σπάταλον ἐλησμόνησαν ὅτι αὐτοὶ οὗτοι καὶ ἐσπατάλησαν ὄχι πρὸ πολλοῦ καὶ ἐσφρατερίσθησαν ἱερὰ χρήματα. Ἐνῶ δὲ φωνάζει ὁ κόσμος ὅλος ὅτι, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἐναντίον τοῦ Δαμιανοῦ ἀνταρσίας εἶναι ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος καὶ ὁ μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μελέτιος, οἱ ἐννέα ἀντάρται ζητοῦν τώρα νὰ δικασθῇ ὁ Ἱεροσολύμων ὑπὸ τῶν πατριαρχῶν καὶ τῶν αὐτοκεφάλων προέδρων τῶν Ἐκκλησιῶν, ἤγουν οἱ δύο διῶκται του νὰ γίνουν καὶ δικασταί, προσλαμβάνοντες καὶ τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Κωνσταντινουπόλεως· ἀλλ' αὐτὸς, ὢν μητροπολίτης Προύσης, δὲν εἶναι ἀρχιεπίσκοπος οἰκουμενικὸς, καὶ κατὰ κανόνας καὶ κατὰ λογικὴν, ἀδυνατεῖ νὰ δικάσῃ πατριάρχην Ἐκκλησίας αὐτοκεφάλου. Λογικῶς τοὺς ἐννέα θὰ κρίνουν οἱ ἐβδομηνταπέντε.

Τὰ πάθη ὅμως ὠθοῦσιν εἰς τοιαύτας ἀσυνέτους πράξεις. Ἡμεῖς οἱ λαϊκοὶ εὐχόμεθα νὰ δώσῃ σύνεσιν ὁ Θεὸς καὶ αἰδῶ εἰς τοὺς παρεκτρεπομένους κληρικούς, διότι ἐμωράνθη πλέον τὸ ἅλας, καὶ, καθὼς εἶπεν ὁ Σωτὴρ. «ἐὰν τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἀλισθήσεσθε»;

Ἐν Κ/πόλει, κατὰ ὀκτώβριον, 1920

Κ. Κ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

«ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΚΗΡΥΚΑ»

ΑΘΗΝΩΝ

Τὸν αὐγούστον τοῦ 1910, ἐξ ἀφορμῆς δημοσιευμάτων τινῶν τοῦ τότε ἁγίου Κιτίου καὶ νῦν μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Μελετίου Μεταξάκη, εὐρὸς περὶ τούτου ἐγένετο λόγος ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ὅτε εἰς ἕκαστος τῶν ἱεραρχῶν ἀπεδοκίμασε καὶ κατέκρινε τὰ δημοσιεύματα, ὡς ἔχοντα χροῶμα πολλῆς ἐμπαθείας, ὡς ὅλως τῆς ἀληθείας ἀφιστάμενα, καὶ ὡς ἀδικοῦντα τὰ μέγιστα παρὰ τῷ δημοσίῳ τὴν ἱεράν ἡμῶν Ἀδελφότητα· κατεδικάζετο δὲ ὁμοφώνως ἡ διαγωγή τοῦ ταῦτα δημοσιεύσαντος ὡς «ἐπιζήμιος καὶ λίαν ὀλεθρία τῷ ἱερῷ ἡμῶν «Κοινῷ»—ὅτι, «κατὰ τρόπον λίαν ἐγωϊστικόν, καὶ πολιτικῶς ἐπιλήψιμον, ἐκτίθησιν ἀδίκως τὴν ἱεράν ἡμῶν Ἀδελφότητα ἀπέναντι τοῦ δημοσίου, διαστρεβλῶν μὲν τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, ἐπιζητῶν δὲ κακοβούλως ἵνα ἐξεγείρῃ τὰς διαθέσεις τοῦ ἔθνους καθ' ἡμῶν, πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ὀλεθρίων αὐτοῦ σκοπῶν».

Ταῦτα ἐγνωμοδοτεῖ καὶ ἐθέσπιζε τότε ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος, καὶ ἐν ἐγγράφοις ἐκοινοποιοῦντο τοῖς ἀρμοδίοις κύκλοις. Δυστυχῶς καὶ πάλιν, τὰ δημοσιεύματα «ἐπὶ τῶν Ἱεροσολυμιτικῶν» τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐν τῷ «Ἐκκλησιαστικῷ Κήρυκι» τῆς 29 ἰουλίου 1920 (σελ. 419) ἀφορμῶνται ἐκ τῶν αὐτῶν ἐλατηρίων, καὶ κατατείνουσιν εἰς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Γράφει ὅτι, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1918, ἡ Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης ἀπεκήρυξε τὸν πατριάρχη (α).

Τοῦτο εἶναι ἀληθές· Ἀλλὰ δὲν ἐξηγεῖ ὅτι ἡ ἀποκήρυξις ἐπεβλήθη βία καὶ δυναστεία, καὶ ὅτι ἡ Ἀδελφότης, ἐξαναγκασθεῖσα, ὑπὸ τὴν πίεσιν ἐξωτερικῶν ἐπιρροῶν, ὑπέκυψεν εἰς τὸ πραξικόπημα τοῦτο, ὡς μαρτυροῦσι τὰ πρακτικὰ τοῦ τότε διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Ἀδελφότητος, καὶ ἐγγράφως ἐδήλωσαν ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 9 Ἰανουαρίου 1919 οἱ συνοδικοὶ σκευοφύλαξ Γεράσιμος, καὶ οἱ ἀρχιμανδριῖται Γεράσιμος καὶ Δοσίθεος.

Μετ' ἀποτροπιασμοῦ δὲ κατεδίκασαν τὸ πραξικόπημα ἢ τε ἱεραρχία καὶ ἡ Σύνοδος ἐν ἐπισήμῳ ἀποφάσει, κοινοποιηθείσῃ πρὸς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας, ἡ δὲ Ἀδελφότης, ἅμα ὡς ἐπληροφόρηθη τὴν προσεχῆ ἔλευσιν τοῦ μακαριωτάτου, διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας ὑπέβαλε τῇ Ἀγγλικῇ κυβερνήσει, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 20 δεκεμβρίου 1918, εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν, ἐκφράζουσα τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ.

Κατηγορεῖ ὅτι ὁ πατριάρχης ἐπανῆλθε διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἄραβος πρίγκηπος Φέησαλ. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ γεγονότος πασιγνώστου. Τὸ στραταρχεῖον τοῦ Ἀλεμπυ, εἰς ὃ ἀνηνέχθη ἡ ὑπόθεσις, μετὰ μακρὰν καὶ ἐπισταμένην ἐξέτασιν δι' εἰδικῶν ἐπιτροπειῶν, ἐν αἷς εἰργάσθησαν κυρίως ὁ Captain Brunton, οἱ Major Stirling καὶ Wagett, ὁ Colonel Cornwallis, ὁ General Clinton, καὶ ἄλλοι, ἀπέδωκε τὸ δίκαιον τῷ μακαριωτάτῳ, καὶ διέταξε τὴν εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ ἐπάνοδον. Ἡ σωζομένη ἐπὶ τούτου τοῦ ζητήματος ἀλληλογραφία καταγγέλλει τοὺς κατηγοροὺς ψευδομένους.

(α) — Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν οἱ ἀρχιερεῖς πάντες καὶ δύο τρεῖς ἀρχιμανδριῖται σὺν τῷ πατριάρχει κ. Δαμιανῷ διέμενον ἐν Δαμασκῷ, ἀπαχθέντες ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ στρατιᾶς Δζεμάλ.

Κατηγορεῖ ὅτι ἡ πατριαρχικὴ διοίκησις ὑπῆρξεν ἀντεθνικὴ. Τὸ μωρὸν ἐπιχείρημα τοῦτο ἐπιπολάζει κατ' ἐξοχὴν παρ' ἡμῖν τοῖς ἔλλησι καὶ χρησιμοποιεῖται εὐκαίρως, ἀκαίρως, ὑπὸ τῶν ἐκμεταλλευτῶν, κατὰ τρόπον πατριδοκαπηλικόν. Ἐὰν ἡ διοίκησις τοῦ μακαριωτάτου ὑπῆρξεν ἀντεθνικὴ, τότε, διατί ἡ ἱεραρχία καὶ ἡ Σύνοδος ἐξέφραζον αὐτῷ οὐχὶ ἄπαξ, ἀλλὰ κατ' ἐπανάληψιν, τὴν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην; Οἱ ἐπαινοῦντες μίαν ἀντεθνικὴν διοίκησιν! δὲν εἶναι ἄρα γε ἀντεθνικώτεροι;! Καὶ εἶναι ἀντεθνικὴ ἡ πατριαρχικὴ διοίκησις, ὅταν κατῴρωσεν ἐν μέσῳ μυρίων ἀγῶνων, κόπων καὶ δαπανῶν, τὴν διασώσῃ τὴν τιμὴν τῶν δικαίων ἡμῶν εἰς τὸ ἀκέραιον — σοβαρώτατα κλονισθεῖσαν ἐκ τῆς ἀποκηρύξεως τοῦ 1908, δημιουργηθείσης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ νῦν κατηγοροῦ; Καὶ πῶς δὲν ἀπεδείχθησαν τὰ ἀντεθνικὰ ὀλισθήματα τοῦ μεγάλου τούτου ἀγῶνος καὶ τῆς κρατερᾶς πάλης τῆς ὑπερσπίσεως τῶν δικαίων ἡμῶν, εἴτε κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος, εἴτε ὅταν ἐδημοσιεύθησαν ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν ἐγγράφων («Ἐπίσημα ἔγγραφα περὶ τῶν δικαίων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων 1908-1913), ἐν οἷς ἀποκαλύπτεται τὸ περὶ οὐρανὸν καὶ εὐστοχον καὶ σωτήριον τῆς πατριαρχικῆς διοικήσεως; -! Τίνος δὲ εἶδους ἦτον ἡ ἀντεθνικὴ πολιτεία τοῦ μακαριωτάτου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 13 Σεπτεμβρίου 1908; = ἡμέραν τῆς ἀποκηρύξεως αὐτοῦ, ἐνῶ αὐτὸς ὁ κατήγορος, ὀλίγας πρὸ τούτου ἡμέρας, κατὰ τὴν ἐπέτειον ὀνομαστικὴν ἑορτὴν τοῦ μακαριωτάτου, ἐνώπιον ὁμηγύρευος ἐπισήμου, διὰ διθυραμβικοῦ λόγου, ἐξῆρε τὴν ἐθνικὴν δρᾶσιν τοῦ μακαριωτάτου, καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἀδελφότητος συμπάσης πρὸς τὸ ἄτομον αὐτοῦ; -! Ὅποια ἦν ἡ ἀντεθνικὴ πολιτικὴ τοῦ μακαριωτάτου, ὅστις, ἀρχομένου τοῦ δεκεμβρίου μηνός, ἐθνικώτατα ἐργαζόμενος, ἐπέτυχε παρὰ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου Ἱεροσολύμων, τῇ προτέρᾳ συστάσει τῆς Μεγάλης βεζιρῆας (19 νοεμβρίου 1908) εὐνοϊκωτάτην ὑπὲρ τῶν δικαίων τοῦ Πατριαρχείου ἀπόφασιν, τὴν δὲ 18 δεκεμβρίου ὑπέγραψε σπουδαιότατον ὑπόμνημα, κατόπι συνοδικῆς ἐγκρίσεως,

πρὸς τὸν Μ. Βεζίρη τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας Κιαμήλ πασάν, ὑπεραμυνόμενον τῶν αἰωνοβίων δικαίων τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Ἀδελφότητος ἐν τοῖς Ἀγίοις Τόποις, ἔτι δὲ καὶ ἐπιστολὰς πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπίτροπον, παρέχων βαθύφρονας ὁδηγίας ὑπὲρ ἐξασφαλίσεως καὶ αἰσίας διευθετήσεως τῶν τότε φλεγόντων ζητημάτων τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου;

Ὁ κατήγορος, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἐπιχειρήματός του περὶ ἀνθεθνικῆς πολιτικῆς, προσάγει πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ κοινοῦ, ὅτι ὁ μακαριώτατος πατριάρχης ἀπέκρουσε τὴν προσφορὰν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐκ 15,000,000 δραχμῶν, πρὸς ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν τοῦ Πατριαρχείου. Τοῦτο εἶναι καθαρὰ συκοφαντία. Πῶς ἦλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, τίνας ὄρους ὑπέβαλεν εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀρχάς, τίνα διαγωγὴν ἐπέδειξε πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον, πῶς ἐχειρίσθη τὸ ζήτημα ἀπὸ διπλωματικῆς ἀπόψεως, τίνα ἀπάντησιν ἔδωκαν αἱ ἀρχαὶ καὶ πότε καὶ πρὸς ποῖον, ταῦτα πάντα σώζονται ἐν αὐθεντικοῖς ἐγγράφοις, ἅπερ δημοσιεύονται προσεχῶς, ἵνα μάθῃ ὁ κόσμος τὴν ἀλήθειαν. Ἐνῶ δὲ τὰ ἐγγράφα ταῦτα δι' ἀντιγράφων εἶναι γνωστὰ εἰς πολλοὺς κύκλους, ἐν ταῦτοις τολμῶσι, τὴν ἀλήθειαν παραχαράττοντες, νὰ συκοφαντῶσι τὸν πατριάρχην.

Ὁμοίως καὶ αἱ κατηγορίαι περὶ τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως δὲν δύνανται ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν πατριάρχην. Ὑπέχει βεβαίως τὴν εὐθύνην, ὡς ἀρχηγός, ὅτι δὲν ἐπάτασσε τὰς ἀταξίας, δικαιολογούμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εὔρη καλλίτερον ὑλικόν. Ἐπὶ πέντε ἔτη ἡ Παλαιστίνη ἀπεκλείσθη, ἔστειρευσαν πᾶσαι αἱ πρόσοδοι τοῦ Πατριαρχείου, καὶ πᾶσα ἡ συντήρησις καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἱεροῦ Κοινοῦ ἐγένοντο, συνοδικῇ ἀποφάσει (συνεδρία 814), διὰ δανείων, ἄτινα, καίτοι βαρῦτοκα, ἦσαν δυσεύρετα. Ἐν τῷ κατακλυσμῷ τούτῳ τῶν περιστάσεων, ἡ εὐἀριθμος ὁμάς, ἡ ἀναμιχθεῖσα εἰς τὴν σύναψιν τῶν δανείων, εὔρεν ἐν αὐτοῖς, ὁμολογουμένως, πηγὴν ἰαμάτων.

Αὐτοὶ οἱ σήμερον κατήγοροι, αὐτοὶ εἶναι οἱ συνάψαντες καὶ

τὰ πλέον βαρῦτοκα δάνεια. Ὁ μητροπολίτης Πτολεμαῖδος κ. Κελαδίων, ὡς ἐπίτροπος ἐν Κωνσταντινουπόλει, συνῆψε δάνεια πρὸς 45 % κατὰ τὰ ὁμαλὰ ἔτη (1911—1913), ἔνια δὲ τούτων ὑπερβάλλουσι καὶ τὰ 45. Ἡ δὲ κατὰ ἀγέλας ἐκποίησης κτημάτων ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τίνα σκοπὸν ἐγένετο; Τί δὲ σημαίνει τὸ ἄδηλον δάνειον ἐκ 1500 λιρῶν; Διατί δὲ ὑπεξηρέθη τὸ κτηματολόγιον ἐκ τοῦ Μετοχίου Κωνσταντινουπόλεως; Κατὰ τὴν εἰς ὑπερορίαν ἀπαγωγὴν τοῦ μακαριωτάτου καὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ὁ μητροπολίτης Ναζαρέτ Γλυκέριος διηύθυνεν ἅπασαν τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν μέχρι καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, οὗ ἕνεκα ἡ ἱεραρχία ἐν Δαμασκῷ, δριμύτερον καὶ τῶν ἐν ἐρήμῳ Ἰσραηλιτῶν, ἐγόγγυζε κατ' αὐτοῦ. Πάντα δὲ τὰ ἐκεῖ συναφθέντα δάνεια ἐγένοντο δι' αὐτοῦ, τῇ γνώσει μόνον τοῦ ἀγίου Πτολεμαῖδος. Περὶ δὲ τὸ τέλος τῆς ἀπαγωγῆς, ὁ κρατῶν τὸ διπλότυπον τῶν δανείων ἅγιος Ναζαρέτ, οὐχὶ βεβαίως διὰ λόγους μυστηριώδεις, ἐδήλωσεν ὅτι ἔχασε τὸ διπλότυπον διὰ διπλωματικὴν περινοίαν. Ἄγνοοῦμεν, ἂν διὰ τὴν αὐτὴν περινοίαν, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ὑπερορίας, ἐνεθυλακώθησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἕτερα τρεῖς χιλιάδες λιρῶν, ἐν γνώσει τοῦ πατριάρχου καὶ τοῦ ἀγίου Πτολεμαῖδος, ὅς ἐπὶ πλέον ἀνεκάλυψε τὴν Τράπεζαν καὶ τὸ πρόσωπον, δι' οὗ ἔταχυδακτυλοουργήθη τοῦτο.

Πόσον δ' ἐξυπηρετοῦσι τὴν ἐθνικὴν τιμὴν οἱ λαβόντες δάνεια ἀτόκως εἰς χρυσὸν καὶ χαρτονόμισμα παρὰ τῶν ἐγχωρίων, οἵτινες ἔπραττον τοῦτο ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον, τὰ ὅποια ὁμως οἱ ἀδελφοὶ οὗτοι κατέθετον εἰς τὸ ἐθνικὸν ταμεῖον μετὰ τόκου;

Ὅτι ὁ πατριάρχης προβάλλει ἄρνησιν κανονισμῶν καὶ οἰκονομικοῦ ἐλέγχου δὲν εἶναι ἀληθές τουναντίον, ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον ὁ πατριάρχης ἐδέχθη τὴν πλήρη αὐτοῦ ἐφαρμογὴν καὶ οἱ πάντες εἴμεθα σύμφωνοι ὅπως ὁ μακαριώτατος ἀπέχη πάσης ἀναμίξεως ἐν τῇ διαχειρίσει, μένων ἀνώτατος ἐπόπτης καὶ ἐλεγκτής.

Κανονισμούς ἔχομεν καλοὺς καὶ θαυμασίους, καὶ πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ μεταβάλωμεν αὐτοὺς ὅπου εἶναι δυνατὸν, συμφώνως πρὸς τὰς νέας περιστάσεις, ἀρκεῖ νὰ εφαρμοσθῶσιν ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἐκτάσει, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἡ καλὴ συνεργασία καὶ πρόθεσις πάντων. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἐπεδείχθη τοιαύτη σπουδὴ, καὶ ἐγένοντο τοιαῦτα διαθήματα, ἅπερ ἀπέδειξαν τοὺς ἐπιδιωκομένους προσωπικοὺς σκοπούς. Τὸ πρῶτον σφάλμα ἦτον ὅτι οἱ κανονισμοὶ συνετάχθησαν ἐν Ἀθήναις· τὸ δεύτερον, ὅτι τῆς συντάξεως μετέσχον οἱ ἀδυσώπητοι προσωπικοὶ ἐχθροὶ τοῦ μακαριωτάτου, οὗ ἕνεκα ἐν τοῖς κανονισμοῖς ἡ προσοχὴ ἐστράφη πῶς νὰ ἐκθρονίζηται ὁ πατριάρχης, καὶ εἰσήγαγον διατάξεις πρωτοφανεῖς καὶ ἀνηκούστους εἰς τὸν βίον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐθέσπισαν, ἵνα πάντες, ἄνευ προσόντων, εἰσάγονται εἰς τὴν Σύνοδον· ἀναπτύσσεται μέχρι τῶν ἄκρων ἡ κομματικὴ συναλλαγὴ, καὶ, τὸ σπουδαιότερον πάντων, εἰς οὐδὲν ἐλογίσθησαν τὴν ἐν Παλαιστίνῃ νέαν πολιτικὴν μεταβολὴν, καὶ ὡς ἐκ τούτου συνέταξαν πράγματα ἀνεφάρμοστα καὶ ἀνεκτέλεστα, ἀντικρὺς δ' ἰστάμενα πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐν Παλαιστίνῃ κυβερνήσεως.

Τὸ εἰρωνικότερον πάντων εἶναι ὅτι, οἱ κατήγοροι «ἐξαίρουσι τὸ γεγονὸς, καθ' ὃ, ἡ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου διαχειρισθεῖσα τὰ τοῦ Παναγίου Τάφου ἐπιτροπὴ εἰργάσθη θαυμασίως, οὐδεμίαν προσθήκην ἔκαμεν εἰς τὸ χρέος τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ ἐξώφλησε τὰ χρέη».

Αἱ ἐκθέσεις αὗται συνετάχθησαν ὑπὸ γνωστῶν πιλοφόρων, οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀναδιοργανώσεως καὶ σωτηρίας τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἐξέσπασαν εἰς τὸν ἄκρατον αὐτῶν κομματισμόν. Ἐπομένως, ὡς τοιοῦτοι, ἠδύναντο νὰ γράψωσι τοιαύτας ἐκθέσεις, ἵν' ἀρέσκωσι καὶ δοξάζωσι τοὺς θιασώτας αὐτῶν· ἀλλὰ, τί νὰ εἴπη τις διὰ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν, ὅταν ἔρχεται νὰ ὑποστηρίξῃ μίαν κακίαν καὶ νὰ δοξάσῃ μίαν κατάχρησιν; Ἄρα γε αὕτη θὰ ἦναι ἡ «ἀναγεννωμένη» ὀρθόδοξος Ἐκκλησία;

Ὁμιλοῦμεν μὲ ἀριθμούς·

Ἦ τότε ἐπιτροπὴ δὲν προσέθηκέ τι εἰς τὸ χρέος, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ συνάψῃ δάνεια, καθότι καὶ ἡ κυβέρνησις καὶ αἱ Τράπεζαι, εἰς ἃς ἀπετάθησαν ἐγγράφως, ἠρνήθησαν τοῦτο. Ἄς μὴ λησμονῆται δ' ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ἔτους ἐκείνου ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος· ὁ κύκλος τῆς Ἱερουσαλήμ ἦτο στενός· ἕνεκα τῶν τότε πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων· καὶ ὅτι, οὐδὲν ἐξωφλήθη χρέος, ἐξωθεν δ' ἐστέλλοντο πολλαὶ βοήθειαι καὶ ἔρανοι. Διὰ νὰ ἴμεθα ὅμως ἐν τῇ ἀληθείᾳ, ἀποκαλύπτομεν τὰ ἐξῆς. Οἱ τότε διαχειρισταί, παρ' ὅλην τὴν οἰκονομικὴν κἀχεξίαν, καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν δικαιουμένων νὰ λάβωσιν τι, ἐξώφλησαν τὰς ἰδίας αὐτῶν ὁμολογίας καὶ μάλιστα τουρκικὸν χαρτονόμισμα διὰ χρυσοῦ εἰς τὸ ἀκέραιον. Οὕτως ἐξωφλήθησαν αἱ ὑπ' ἀριθμοὺς ὁμολογίαι 2699, 2797, καὶ 3193, καὶ ἐν τῇ ἐξοφλήσει ταύτῃ τῶν ὁμολογιῶν, ἵνα μὴ τοῦτο κάμη κακὴν ἐντύπωσιν, ἄφινον ὡς ὑπόλοιπον 100, ἢ 187 γρόσια, διὰ νὰ σημειοῦται εἰς τὰ β.β.β. ὅτι ἐπληρώθη μόνον «ἀπέναντι». Εἶναι αὕτη ἡ τιμὴ διαχειρίσεως, ἣν δικαιοῦνται νὰ ἐξαίρωσιν οἱ «ὑψηλοὶ κύκλοι» τῆς Ἐκκλησίας;

Ἐν Ἱεροσολύμοις, 4 Σεπτεμβρίου 1920.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

- Ὁ τοῦ Παναγίου Τάφου σκευοφύλαξ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
- Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τοῦ ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγ. Τάφου
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ
- Ὁ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ἐπίτροπος
ΑΡΧΙΜ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ
- Ὁ ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἐπίτροπος
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΔΟΣΙΘΕΟΣ
Ο ΑΡΧΙΜΑΝΔΡ. ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ
- Ὁ γέρον δραγομάνος τοῦ ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Π. Τάφου
ΑΡΧΙΜ. ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ

Il libro "L'arte della guerra" di Sun Tzu è un classico della strategia militare. In questo trattato, l'autore espone i principi fondamentali della guerra, dalla scelta del terreno alla condotta delle operazioni. Il testo è diviso in tredici capitoli, ciascuno dedicato a un aspetto specifico della guerra. Sun Tzu sottolinea l'importanza della conoscenza del nemico e del terreno, e l'importanza di agire con rapidità e decisione. Il suo pensiero è stato influenzato da molte culture e ha avuto un impatto duraturo sulla storia della guerra e della strategia.

Il libro "L'arte della guerra" di Sun Tzu è un classico della strategia militare. In questo trattato, l'autore espone i principi fondamentali della guerra, dalla scelta del terreno alla condotta delle operazioni. Il testo è diviso in tredici capitoli, ciascuno dedicato a un aspetto specifico della guerra. Sun Tzu sottolinea l'importanza della conoscenza del nemico e del terreno, e l'importanza di agire con rapidità e decisione. Il suo pensiero è stato influenzato da molte culture e ha avuto un impatto duraturo sulla storia della guerra e della strategia.

SISMANOGLIO

SISMANOGGIO
MARGARO